

Ola Magnell, Staffans Lykta

Staffan var en man om inte kunde g p tok
Fast han aldrig gt en klocka eller lst en bok
Utan attityder, utan krets och kotteri
Njt han av sin kafferast dr Guds natur var fri
Nr han tmt sin termos, lg livet p ett brde
I en krv idyll av sly och sin
Men han skrev inga brev drifrn

Vid den gamla brunnen glnste morgondagg
Och du tnde fimpen som du gmt
Dr du gick till fltet kldd i grova plagg
Ung och trtt, till hlften kt
Till hlften kvar i nnting som du drmt

Staffan hgg sin ved i dunkelt ljus av fotogen
I den kalla vedbon mellan stallet och alln
I decembers mrker, en frtrollad stilla natt
Kom han med sin lykta, eskorterad av en katt
I den frsta snn syntes spr av hst och slide
P den lilla trbron ver n
Men du skrev inga brev drifrn

ver ngen steg ett band av dimma dr
Och du sg din dag bli till p nytt
Fds den omigen i denna timma hr
Nr du gr tillbaks i spr
Som binder dig vid tiden som har flytt

Staffan var en man som inte kunde g p tok
Under oket men med lyktan ver livets bok
Solen var hans klocka, han sg inga skl till jkt
Och fr Staffan hade tillsynsmannen viss respekt
S en jul sjng vinden den slckta lyktans kvde
Sen han fallit mjukt p stallets strn
Och han skrev inga brev drifrn